

Variation eller ro

”Plantesamlerens have” og ”arkitektens have” kan vi kalde to forskellige havetyper, der befinder sig i hver sin grøft. I førstnævnte er der oftest fokus på indhold mere end på form. Her satses der på at skabe spænding og oplevelse ved at blande mange forskellige planter, farver og strukturer sammen, så øjet får en ny oplevelse, hver gang det bevæger sig det mindste. I ”arkitektens have” er der fokus på form mere end på indhold. Her søges størst mulig arkitektonisk effekt opnået med færrest mulige virkemidler. Indholdet af forskellige planter vil her typisk være meget lille. Dette princip ses stadigvæk sjældent rendyrket i privathaver, selvom tendensen inden døre har været fremme længe. Derimod er princippet flittigt brugt i byens offentlige rum.

Ulempen ved ”plantesamlerhaven” er, at der ofte mangler ro, sammenhæng og struktur, og derfor virker kaotisk, som en frimærkesamling uden album. Ulempen ved den arkitektoniske have kunne være, at den for mange haveejere i længden opfattes som kedelig. Fem minutters hvile på en bæk på byens torv er passende til nydelse af et storslået samspil mellem en enkel flade, 4 ens træer og en vandsten. Men i en privat have, som opleves i lange tidsintervaller, opstår ønsket hurtigt om ”noget mere”.

Et eller andet sted i mellem disse to havetyper findes haven i både spænding og ro. Principperne lader sig nemlig med fordel forene. En meget inspirerende have opstår f.eks. ved at kombinere de to havetyper, hvor en bid af ”plantesamlerhaven” når den er bedst, sættes ind i ”arkitektens have”.

Effekten kan sammenlignes med et Asger Jorn maleri placeret på en bar væg i et flot, enkelt rum. Uden et billede på vægen blev rummet hurtigt uinspirerende, men hvis maleriets motiv fyldte hele rummet ud, ville de fleste snart få hovedpine.

